

Pokračovanie
svetového
bestsellera

365
DNÍ

Ten deň

BLANKA LIPÍŇSKA

ikAR

BLANKA LIPÍŇSKA

Ten deň

Preložil Ladislav Holíš

IKAR

Blanka Lipińska
TEN DZIEŃ

Copyright © Blanka Lipińska
Cover © Edipresse Polska
Translation © 2021 by Ladislav Holiš
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7936-0

Jachta s Laurinou dvojníčkou na palube zakotvila v prístave Fiumicino. Dievča malo jednoduchú úlohu – byť poruke.

„Pošli ju za mnou autom,“ nakázal som Domenicovi, len čo mi zdvihol telefón v Ríme.

„Konečne...“ vydýchol si mladší brat. „Už mi pekne liezla na nervy.“ Začul som, ako zatvára dvere. „Neviem, či ťa to zaujíma, ale vypytovala sa na teba.“

Jeho poznámku som ignoroval. „Zostaň v Benátkach, stretneme sa tam. Odpočín si.“

„To sa ani neopýtaš, čo hovorila?“ dobiedzal do mňa. Sršala z neho dobrá nálada.

„Čo ma po tom?“ odvetil som čo najodmeranejšie, no vnútri som horel zvedavosťou ako pubertiak. Samozrejme, že ma to zaujímalo.

„Podľa mňa jej chýbaš.“ Pri jeho slovách mi zovrelo žalúdok.

„Postaraj sa, aby vycestovala čo najskôr,“ položil som a zahľad sa na more.

Znova ma jej vinou zachvátila panika. S novým, neznámym pocitom som si nevedel poradiť.

Dievčinu, ktorá zaskakovala za Lauru, som poslal preč. Prikázal som jej však, aby sa príliš nevzdalovala. Mohol

som ju súrne potrebovať. Podľa správ od Matosa sa Flavio vrátil na ostrov s prestrelenými paprčami, inak bolo ticho. Akoby sa v Nostre nič neodohralo. Kusé informácie od tamojšieho bosa sa mi akosi nepozdávali, preto som poslal ďalších ľudí, aby mi odteraz všetky správy potvrdzovali.

Okolo obeda som zorganizoval telekonferenciu s partnermi zo Spojených štátov. Chcel som sa uistiť, že sa zúčastnia na filmovom festivale v Benátkach. Musel som sa s nimi stretnúť osobne; objednal som ďalšiu dodávku zbraní, ktoré som mal v úmysle predať na Blízkom východe. Podobné kšefty sa museli dohadovať medzi štyrmi očami.

Do kajuty strčil hlavu Fabio. „Don Torricelli?“ Kývol som naňho rukou a prerušil spojenie s Američanmi. „Práve prišla slečna Bielová.“

„Vyrazíme,“ zavelil som a vstal z miesta.

Vyšiel som na hornú palubu, rozhlíadol sa a zbadal svoju priateľku. Pohľad na jej pubertálny outfit ma rozzúrila. Tričko a šortky, ktoré viac odhaľovali než ukrývali, urážali môj status.

„Dopekla, čo to máš na sebe?! Vyzeráš ako...“ Zrak mi padol na nedopitú fľašu šampanského. Laura sa otočila, zvalila sa na mňa, odrazila sa mi od hrude a ťarbavo žuchla na pohovku. Zase bola opitá.

„Budem si obliekať, čo chcem, to nie je tvoja vec,“ bľabotala a komicky šermovala rukami. „Bez slova zmizneš a správaš sa ku mne ako k bábike, s ktorou sa hráš, len keď máš náladu,“ ukázala na mňa prstom a snažila sa pozviechať na nohy. Veľmi jej to nešlo, ale o to roztomilejšie pôsobila. „No dnes sa bábika chce hrať sama.“

Tackavým krokom zamierila ku korme a po ceste strátila topánky.

„Laura...“ rozosmial som sa, pretože som sa už viac nedokázal pretvarovať. „Laura, neblázni!“ Môj smiech však

razom vystriedalo zdesenie, keď sa Laura nebezpečne priblížila k zábradliu. Ponáhľal som sa za ňou a volal, nech dáva pozor.

Neviem, či ma počula, no hneď nato sa pošmykla, z ruky jej vypadla fľaša, stratila rovnováhu a zletela do vody.

„Ja sa na to môžem...!“ Rozbehol som sa za ňou. Z nôh som skopol topánky a skočil do mora. Ešteže Titan plával pomaly a dievča sa prevrhlo cez bočnú stranu lode. Do pol minúty som bol pri nej.

Celý výjav, našťastie, videl Fabio. Zastavil jachtu, hodil nám lano so záchranným kolesom a vytiahol nás na palubu. Laura však nedýchala.

Začal som ju oživovať, ale masáž srdca ani dýchanie z úst do úst nezaberali.

„Preber sa, došľaka!“

Od zúfalstva som jej hrudník stláčal čoraz mocnejšie, aj pri dýchaní som takmer vyplň dušu.

„Dýchaj!“ zvolal som po anglicky. Sám som neveril, že to zaberie, no práve vtedy sa prudko nadýchla a vyvracala vodu.

Hladil som ju po tvári a pozeral do jej zmätených očí, ktoré sa na mňa snažili zaostriť. Vzal som ju do náručia a odniesol dnu.

„Mám zavolať doktora?“ opýtal sa Fabio.

„Áno, pošli poňho helikoptéru.“

Lauru som zniesol dole a položil na posteľ. Zostal som pri nej, nervózne pozoroval jej bledú tvár a sledoval, či jej nič nehrozí.

„Čo sa deje?“ zachripela ticho.

Bolo mi na omdletie. V hlave mi hučalo a srdce mi bilo ako splašené. Kľakol som si k nej a snažil sám seba upokojiť.

„Spadla si cez palubu. Ešteže sme neplávali rýchlejšie a ty si sa prevrátila z bočnej strany. To však nič nemení na

skutočnosti, že si sa takmer utopila. Doriti, Laura, najradšej by som ťa zabil, ale som rád, že žiješ. Môžeš ďakovať Bohu.“ Sklonil som hlavu a zaťal zuby. Hlava ma bolela tak neznesiteľne, že som nebol schopný logicky myslieť.

Laura mi prstami nežne prešla po líci a natočila ma k sebe, aby mi videla do očí.

„Ty si ma zachránil?“

„Našťastie som bol nablízku. Ani nechcem pomyslieť, ako by to inak dopadlo. Prečo si taká tvrdohlavá a neposlušná?“ Strach, ktorý som cítil, som dovtedy nepoznal. V živote som sa o nikoho tak nebál.

„Chcela by som sa umyť,“ povedala.

Takmer som odpadol. Utekla hrobárovi z lopaty a myslí na sprchu. To snáď nie je pravda. Nemal som však silu ani chuť hádať sa s ňou. Chcel som ju len objímať a chrániť pred celým svetom. Naďalej ma májala predstava, čo by sa stalo, keby som nestihol zakročiť.

Automaticky som sa ponúkol, že ju umyjem. Keď ne-
protestovala, šiel som pustiť vodu do kúpeľne a pomohol jej vyzliecť sa. V tom zhone som si ani neuvedomil, že ju uvidím nahú. Sám som sa vzápätí čudoval, že ma pohľad na ňu vôbec nevzrušil. V tom okamihu mi stačilo, že je živá a zdravá.

Vzal som ju do náručia a ponoril do horúcej vody. Oprel som si ju chrbtom o hrud' a tvár zaboril do jej vlasov. Miešali sa vo mne hnev, strach a úľava. Nechcelo sa mi s ňou rozprávať, diskutovať a už vôbec nie hádať. Stačilo mi, že som pri nej. Laura sa o mňa opierala netušiac, že celý môj svet sa teraz točí okolo nej. Život sa mi prevrátil naruby. Obchodovať už nebude také jednoduché, pretože nepriateľia poznajú moje slabé miesto – útle dievča v mojom náručí. Na podobnú situáciu som nebol pripravený a ktovie, čo nás ešte čakalo.

Mlčky som ju celú dôkladne poumýval. Laura sa čudovala, že som sa nevzrušil ani na ňu neskúšal žiadne triky.

Utrel som ju, položil do postele a pobozkal na čelo. Hneď zaspala. Zľakol som sa, že znova stratila vedomie, preto som jej skontroloval pulz. Srdce jej však bilo pravidelne. Chvíľu som len tak stál a pozoroval ju. Vtom som začul helikoptéru. Nečakal som, že priletí tak rýchlo, no potom som si uvedomil, že sme pomerne neďaleko brehu.

Lekár si najprv prezrel Laurine zdravotné záznamy a po vyšetrení usúdil, že jej nič vážne nehrozí. Poďakoval som sa mu za ochotu a vrátil sa do svojej kajuty.

Noc bola teplá a pokojná. Potreboval som si vyčistiť hlavu. Prichystal som si lajnu kokaínu a s pohárom obľúbeného nápoja som sa uvelebil v jacuzzi. Personálu som nakázal, aby ma nik nevyrušoval. Vychutnával som si ticho a na nič nemyslel. O niekoľko minút sa však na palube objavila Laura v bielom župane a rozhliadala sa. Potešil som sa. Ak vstala, určite sa už cíti lepšie.

„Vyspínaná?“ ozval som sa. Lauru trhlo, pretože som ju prekvapil. „Vidím, že už sa cítiš lepšie. Pridáš sa ku mne?“

Chvíľu sa na mňa mlčky pozerala, akoby zvažovala moju ponuku, no vedel som, že neodolá.

Zhodila zo seba župan a sadla si oproti mne do vane. Kochal som sa pohľadom na jej nahé telo a vychutnával si dokonalú chuť whisky. Mlčky som sledoval jej unavenú tvár, strapaté vlasy aj napuchnuté ústa, no napriek všetkému stále vyzerala pôvabne. Bez slova sa pohla, vysadla mi do lona a privinula sa ku mne. Nečakal som, že po mne tak vyštartuje. Môj penis hneď zareagoval a keď ma uhryzla do spodnej pery, úplne som stratil kontrolu. Vlnila sa na mne a otierala sa o mňa rozkrokom. Nevedel som, kam až chce zájsť, ale na jej hry som nemal náladu. Zvlášť nie po tom, čo som o ňu takmer prišiel.

Vklzla mi do úst jazykom a ja som jej mimovoľne stisol zadok.

„Chýbal si mi,“ zašepkala.

Premkla ma triaška a celý som stápol. Zachvátila ma panika, pretože som nerozumel vlastným pocitom. Odstrčil som ju od seba a pozrel jej do tváre. Neklamala. Nechcel som, aby vycítila moju slabosť. Báľ som sa jej odhaliť svoje vnútro, nebol som pripravený, nevedel som, čo sa so mnou deje.

„Takže si za mnou prišla z dlhej chvíľe? Alebo mi takto vyjadruješ vďačnosť za záchranu života? Ak áno, vybrala si si najhorší možný spôsob. Kým si nebudeš istá, že to sama chceš, k ničomu nedôjde.“

Dúľal som, že ju moje slová schladia. Cítil som sa nesvoj a pri jej smutnom, vyčítavom pohľade ten pocit nepohodlia ešte vzrástol. Čo sa to, doriti, deje? Laura vyskočila z vírivky, hodila na seba župan a utiekla preč.

„Čo ti už drbe, chlape?“ vynadal som si nahlas a vstal. „Konečne dostaneš, čo chceš, a potom robiš drahoty,“ šomral som si a sledoval Laurine mokré stopy.

Srdce mi bilo ako zvon. Podvedome som tušil, ako sa ten večer skončí. Popletená Laura vbehla do mojej kajuty. Musel som sa pousmiať – to nemôže byť náhoda. Vošiel som za ňou. Stála mi chrbtom a v tme sa snažila nahmatať vypínač. Miestnosť zalialo prenikavé svetlo. Zabuchol som dvere a Laura stápla. Vedela, že som ju našiel. Zhasol som a podišiel k nej. Rýchlym pohybom som jej rozviazal župan a nechal ho skĺznuť na zem. Nikam som sa nepohnáľ. Nechcel som sa dopustiť žiadnej chyby, pretože som prvýkrát v živote nevedel, čo vlastne robím. Pobožkal som ju a ona sa podvolila.

Vzal som ju do náručia a položil na posteľ. Na jej skvostné telo dopadalo slabé svetlo spoza okna. Čakal som na znamenie.

Dievča zdvihlo ruky nad hlavu a vyzývavo sa na mňa usmialo.

„Uvedomuješ si, že keď teraz začneme, nebudem vedieť prestať? Ak prekročíme istú hranicu, pretiahnem ťa, či sa ti to bude páčiť, alebo nie.“

„Na nič iné ani nečakám.“

Sadla si na peľasť a uprela na mňa veľké oči.

„Si moja, už sa ťa nikdy nevzdám,“ zašomral som po taliansky a blížil sa k nej.

Oči jej zvláštne potemneli. Mal som dojem, že jej útle telo pod náporom vášne nevydrží. Bez okolkov ma však zdrapila za zadok a pritiahla k sebe.

Usmial som sa. Už sa celá triasla.

„Chyť ma za hlavu a potrestaj ma, sama som si to vybrala.“

Jej slová mi vyrazili dych. Potenciálna matka mojich detí sa správa ako štetka. Nemohol som uveriť, že sa mi chce oddať takým spôsobom. Jej temná dokonalosť ma fascinovala a zároveň desila.

„Žiadaš ma, aby som s tebou zaobchádzal ako so štetkou? To chceš?“

„Áno, don Massimo.“

Jej tichý šepot a poddajnosť vo mne prebudili démona. V tele sa mi napli všetky svaly, znova som sa cítil silný a nad vecou. Laura mi pomohla nájsť pevnú pôdu pod nohami, všetky tiesnivé pocity zmizli. Plynule a sebaisto som jej vnikol do úst. Keď na mňa uprela pohľad, len-len že som sa neurobil. Penisom som sa ocitol až v jej hrdle. Prirazil som ešte silnejšie a pocítil slastný tlak. Lietal som v siedmom nebi. Zároveň som bol hrdý na Lauru, že to zniesla. Zľahka som rozkýval boky. Chcel som vedieť, kam až môžem zájsť. Nevychádzal som z údivu, držala sa veľmi statočne.

„Ak sa ti to v nejakej chvíli prestane páčiť, povedz mi to, ale tak, aby som vedel, že ma nenafahuješ,“ vysúkal som zo seba.

Vôbec som sa však nemusel obávať, Laura sa svojej úlohy zhostila priam profesionálne.

„To isté platí pre teba,“ vyhlásila.

Znova sa na mňa prisala a markantne zrýchlila. Bolo vidno, že si to užíva. Chcela mi ukázať, že je ešte chlipnejšia ako ja. Trtkal som ju do úst ostošeť, no ona stále nemala dosť. Pomaly, ale isto som strácal kontrolu. Snažil som sa ju spomaliť, ale márne.

V tele sa mi rozmáhal orgazmus. Nie, to je priskoro. Prudko som ju odstrčil. Dychčal som a snažil sa zadržať vystreknutie. Laura sa víťazoslávne usmievala. To už bolo na mňa priveľa. Sotil som ju na matrac a obrátil na brucho. Nemohol som sa na ňu dívať, nie prvý raz. Keby som videl jej slastný výraz, okamžite by som sa urobil.

Vopchal som do nej dva prsty a potešil sa jej vlhkosti. Stonala a zmietala sa. Od rozkoše sa mi zahmlievalo pred očami. Schytil som penis a pomaly ho do nej zasunul. Jej tesná, horúca škárka patrila iba mne. Vnímal som každý kúsok jej rozpáleného vnútra. Prirazil som na doraz a pevne ju objal. Chvíľu som sa nehýbal a vychutnával si čaro okamihu. Potom som sa vysunul a znova do nej prudko vnikol. Moja Dáma netrpezlivo stonala – chcela, aby som ju už konečne poriadne pretiahol. Ešte raz som sa od nej odlepil a zahájil zdrvivý útok. Kefoval som ju z celej sily, no jej to nestačilo. Kričala, až lapala dych. Spomalil som a nadvihol ju, aby som v celej kráse videl to, čo mi patrí. Keď prehla chrbát do oblúka, oči mi padli na tmavý otvor a viac mi už nebolo treba. Naslínovým palcom som začal láskať jej úzky konečník.

„Don...“ zašepkala neisto, no poslušne držala ďalej.

Zasmial som sa.

„Len sa neboj, maličká, aj tam sa dostaneme, ale dnes ešte nie.“

Upokojila sa a, našťastie, nevidela môj úšklabok – čo viac si želať ako ženu, ktorá to má rada odzadu?

Zhlboka som sa nadýchol, oblapil jej boky a začal do nej prudko a neľútostne búšiť. Naklonil som sa a pohladil jej klitoris. Cítil som, ako ju vnútri zovrelo. Zaborila tvár do vanúka, bľabotajúc nejaké nezmysly. Prirazil som ešte prudšie a Laura sa zmietala v rozkoši. Začalo ma štváť, že jej nevidím do tváre. Chcel som ju pozorovať pri orgazme, zahliadnuť slasť v jej očiach. Prevrátil som ju teda na chrbát a pevne sa k nej pritisol. Ďalej som ju nemilosrdne klátil, až kým neustrnula. So zahmleným pohľadom a doširoka otvorenými ústami nevydala ani hláska. Vrcholila dlho, rozkrokom mi takmer rozmliaždila vtáka. Napokon sa uvoľnila a opadla na matrac. Spomalil som a bokmi už len nežne kolísal. Dotkol som sa jej ochabnutých zápästí, bola úplne vyčerpaná. Nadvihol som jej ruky nad hlavu a pritisol ich k posteli. *To, čo sa chystám urobiť, ju určite preberie*, pomyslel som si.

„Vystriekaj sa mi na brucho, chcem to vidieť,“ zamrm-lala v tranze.

„Nie,“ odvetil som s úsmevom a znova sa rozbehol.

O chvíľu som vybuchol. Vlna semena jej zaliala vnútro.

Bol ideálny deň na počatie. Akoby celý vesmír chcel, aby otehotnela. Vzpierala sa a odtláčala ma, no proti mojej sile nič nez mohla. Onedlho som sa na ňu zrútil, spotený a horúci.

„Massimo, preskočilo ti?“ zúrila. „Dobre vieš, že neberiem tabletky.“

Víťazoslávne som pozoroval, ako sa podo mnou mece.

„Viem, viem, ale na pilulky sa nedá spoľahnúť. Preto máš antikoncepcný implantát, aha,“ ukázal som na hrčku.

Sledovacie zariadenie či antikoncepčné teliesko, to sa pod kožou nedalo rozoznať. Anna na to skočila a aj Laura sa určite dá obalamutiť.

„Hneď prvý deň, keď si spala, som ti ho dal zaviesť. Nechcel som nič nechať na náhodu. Účinkuje tri roky, ale, samozrejme, po dvanástich mesiacoch si ho môžeš dať odstrániť.“ Nemohol som sa prestať škeriť. Myšlienka, že v nej možno práve teraz začína rásť môj syn...

„Môžeš zo mňa zliezť?“ zaprskala. Drzo som ju ignoroval.

„Je mi ľúto, ešte nejaký čas to nebude možné, maličká. Ako by som ti to mohol robiť na diaľku?“ Odhrnul som jej vlasy z čela. „Keď som po prvý raz uvidel tvoju tvár, vôbec som po tebe netúžil, nerozumel som tým víziám, cítil som len strach. No časom, keď už všade viseli tvoje portréty, som postupne odhalil všetky zákutia tvojej duše. Sme si takí podobní, Laura.“

Pozeral som na ňu a čosi sa vo mne zlomilo. Vnímal som to priam fyzicky. Ak som dokázal v živote niekoho ľúbiť, bola to ona.

„Prvú noc som sedel pri tebe až do rána. Cítil som tvoju vôňu, teplo, bola si živá, z mäsa a kostí, a ležala si hneď vedľa mňa. Celý deň som nedokázal odísť z miestnosti. Mal som detinský strach, že keď sa vrátim, budeš preč.“

Ktovie, prečo som jej to vravel, premkla ma však zvláštna potreba povedať jej o sebe všetko.

Určite vycítila môj strach. Smiešne, to ona sa mala báť mňa. No túžba, aby sa o mne dozvedela celú pravdu, ma skrátka premohla.

1. KAPITOLA

O dva týždne neskôr (približne, prestala som totiž počítať)

Nastalo ticho. Uvedomila som si, čo som povedala. Zavrela som oči. Ja hlupaňa, radšej som si mala zahryznúť do jazyka.

„Zopakuj to.“ Havran mi nevzrušene nadvihol bradu.

Pozrela som naňho a cítila, že sa mi do očí tisnú slzy.

„Som tehotná, Massimo, budeme mať dieťa.“

Havran si ma neveriacky premeriaval. Po chvíli sa zosunul na kolená. Vyhrnul mi tričko a začal mi jemne bozkávať brucho. Mrmlal čosi po taliansky. Nerozumela som, čo ho to pochytilo, no keď som mu vzala tvár do dlaní, stekali mu po nej slzy. Ten silný, panovačný a nebezpečný mačo predomnou kľáči a plače. Pohľad naňho ma tak dojal, že aj mne sa po lícach pustili hotové potoky. Ostali sme tak, až kým sme sa neupokojili.

Po niekoľkých minútach sa Havran pozviechal zo zeme a dal mi dlhý, horúci bozk na ústa.

„Kúpim ti tank,“ vyhlásil. „Alebo, keď bude treba, vykopem bunker. Sľubujem, že vás ochránim, aj keby ma to malo stáť život.“

Povedal „vás“. Znova som sa rozcitlivela a rozplakala som sa.

„Hej, maličká, stačilo.“

Rukou som si utrela líca.

„To sú slzy šťastia,“ hlesla som a pobrala sa do kúpeľne.
„Hneď som späť.“

Keď som sa vrátila, Massimo sedel na posteli len v trenkách. Vstal, podišiel ku mne a pobožkal ma na čelo.

„Idem pod sprchu. Nieže mi utečieš.“

Ľahla som si, zaborila hlavu do vankúša a premýšľala o tom, čo sa práve udialo. Netušila som, že aj Havran dokáže plakať, navyše od dojatia. O niekoľko minút sa otvorili dvere kúpeľne. Massimo kráčal do postele veľmi pomaly, akoby sa predomnou predvádzal a vystavoval na obdiv svoje nahé telo pokryté kvapkami vody.

„Odkedy to vieš?“ spýtal sa a ľahol si vedľa mňa.

„Od pondelka, čistou náhodou sa to zistilo pri krvných testoch.“

„Prečo si mi to nepovedala hneď?“

„Nechcela som pred cestou. Navyše som to sama musela stráviť.“

„Ol'ga to vie?“

„Áno, aj tvoj brat.“

Massimo sa zamračil a prevalil na chrbát.

„Prečo si mi nepovedal, že ste s Domenicom príbuzní?“ nadhodila som.

Chvíľu si hrýzol peru a premýšľal.

„Chcel som, aby si mala priateľa, niekoho blízkeho, komu budeš dôverovať. Keby si tušila, že som ťa zveril bratovi, držala by si si väčší odstup. Domenico vie, čo pre mňa znamená, a jedine jemu stopercentne dôverujem.“

Jeho vysvetlenie znelo logicky, preto som sa nehnevala ani som mu nevyčítala, že to predomnou tajil.

„Takže svadba sa ruší?“ spýtala som sa a pozrela naňho.

Massimo sa prevalil nabok a privinul sa ku mne svojím nahým telom.

„Žartuješ? Dieťa musí mať plnohodnotnú rodinu. Tú tvoria aspoň traja – to sú tvoje slová.“

Začal ma jemne bozkávať.

„Čo povedal lekár? Pýtala si sa ho, či smieme...“

Zasmiala som sa a vopchala mu jazyk hlboko do hrdla. So vzdychnutím sa mi nekompromisne prisal na ústa.

„Mmm, vyzerá, že áno,“ vydýchol a na chvíľku sa odo mňa odtiahol. „Budem nežný, sľubujem.“

Načiahol sa k nočnému stolíku po ovládač a vypol televízor. V miestnosti nastala úplná tma.

Strhol zo mňa prikrývku a zhodil ju na zem. Potom mi pomaly vsunul ruky pod tričko a pretiahol mi ho cez hlavu. Dľaňami mi zvedavo blúdil po tele. Keď mi nežne preskúmal tvár a krk, dotykom spočinul na mojich prsiach a pravidelne ich stískal. Naklonil sa, priložil k nim pery a začal ich sať a hrýzť. Zachvátil ma nezvyčajný pocit čistej, dovtedy nepoznanej rozkoše. Massimo sa s maznaním nikam neponáhľal, akoby si chcel vychutnať každý kúsok môjho tela. Ústami pendloval od jednej bradavky k druhej, zavše sa vracal k mojim perám a náruživito ich bozkával. Pri každom pohybe sa o mňa otieral penisom a postupne tvrdol. O chvíľu som už bola taká netrpezlivá a rozpálená, že som sa pokúsila prevziať iniciatívu. Nevedela som sa dočkať! Len čo som sa však trochu nadvihla, Havran vybadal, čo mám v úmysle, a nekompromisne ma zatlačil späť na posteľ.

„Vojdi do mňa,“ zašepkala som a zvíjala sa pod ním od vzrušenia.

Určite sa škeril od ucha k uchu natešený, že ma má v hrsti.

„Ešte sa len rozbieham, maličká.“

Perami mi ležérne putoval po tele, skúmal krk, prsia, brucho až napokon dorazil do vytúženého cieľa. Bozkal ma a lízal cez čipkovanú bielizeň, dráždil moju vysmädnutú

šušku, až mi nakoniec stiahol nohavičky a hodil ich na zem. Vedela som, čo nastane, preto som rozťahla nohy. Bokmi som sa rytmicky trela o atlasové prestieradlo. Keď som začítala v rozkroku jeho dych, znova ma zaliala vlna žiadosti. Massimo do mňa zaboril jazyk a nahlas zaúpel.

„Si celkom mokrá, Laura...“ zašepkal. „Neviem, či vinou hormónov, alebo som ti tak veľmi chýbal.“

„Sklapni, Massimo,“ zahriakla som ho a pritlačila mu hlavu k zvlhnutému rozkroku. „Urob mi dobre.“

Moja strohosť naňho zapôsobila ako červená farba na býka. Schmatol ma za nohy a rázne potiahol, takže som sa od pásu dole ocitla mimo posteľ. Pod chrbát mi vložil vankúš a sám sa usadil na prikrývke, ktorú predtým zhodil na zem. Zrýchľil sa mi dych. Nech už má v pláne čokoľvek, určite so mnou urobí krátky proces.

Strčil do mňa dva prsty a palcom mi začal krúžiť po klitorise. Mimovoľne som zovreľa svaly a priadla od slasti. Potom palec nahradil jazykom.

„Pomôž mi trochu, maličká.“

Pochopila som. Spustila som ruky, rozťahla pysky a odhalila najcitlivejšie miesta. Massimo útočil na klitoris s mechanickou pravidelnosťou. Vedela som, že už dlho nevydržím a vybuchnem. Prsty vo mne zvyšovali obrátky, ich tlak naberal na intenzite. Nedokázala som viac zadržať orgasmus, ktorého vlna sa vo mne vzdúvala od prvého Havranovho dotyku. Pri dlhom vyvrcholení som nahlas kričala. Napokon som sa vyčerpaná zrútila na vankúš.

„Ešte raz,“ zašepkal bez toho, aby odo mňa odtrhol pe-ry. „V poslednej dobe som ťa zanedbával, poklad.“

Myslela som, že žartuje, no hneď ma presvedčil o opak.

Prsty sa znova dali do pohybu a palec, ktorý predtým spočíval na klitorise, mi začal jemne masírovať konečník. Automaticky som zovreľa zadok, Massimo však neprestával.

„No tak, uvoľni sa, láska.“

Poslušne som sa podvolila v očakávaní slasti. Keď do mňa opatrne zasunul palec, znova sa vo mne začal vzmáhať orgazmus. Massimo veľmi dobre vedel, čo na mňa zaberá a ako si ma úplne podmaniť. Rýchlo a pravidelne kmital prstami v oboch mojich dierkach a jazykom a perami neúprosne dorážal na klitoris. Vlna orgazmu ma zmietla takmer okamžite. A potom ďalšia a ďalšia. Keď som sa ocitla v bode, kde mi rozkoš spôsobovala bolesť, zaryla som Havranovi nechtami do temena a vyšťavená sa zvalila na posteľ. Ledva som dýchala.

Massimo ma potiahol späť na posteľ, nohy mi zdvihol takmer až za hlavu a kľakol si predomňa s napučaným údom.

„Ak to bude bolieť, povedz,“ zašepkal a vnikol do mňa jediným obratným pohybom.

Hrubým, navretým vtákom sa pomaly zabáral čoraz hlbšie a v mojom vnútri pôsobil hotovú spúšť. Keď sa ocitol na doraz, zastavil a čakal na moju reakciu.

Chytila som ho za hlavu. „Pretiahni ma, don.“

Nemusela som ho dvakrát prosiť – jeho telo sa premenilo na stroj a trtkalo ma tak, že som šla dušu vypustiť. Presne tak sme to mali obaja radi. Po chvíli ma prevrátil na brucho a vystrel ma na posteľ. Znova do mňa vošiel a nasadil šialené tempo. Cítila som, že už je blízko, no on akoby sa nevedel rozhodnúť, kedy a ako chce vyvrcholiť. A tak zo mňa znova vyšiel a prevalil ma na chrbát. Vzápätí nahmatal diaľkové ovládanie a zasvietil v obývačke. Do spálne dopadalo slabé svetlo. Kolenami mi rozťahol stehná a pomaly do mňa vnikol s pohľadom upretým na moju tvár. Naklonil sa a pritlačil ma k matracu, takmer sa ma dotýkal ústami. V očiach mu iskrilo, zračila sa v nich nekonečná rozkoš. Celou silou prirážal bokmi, chrbát mu zalieval studený pot.

Vrcholil dlho, pričom sa mi celý čas pozeral do očí. Nič vzrušujúcejšie som v živote nevidela.

„Nechcem z teba vyjsť,“ lapal po dychu.

Zasmiala som sa a postrapatila mu účes.

„Utláčaš dcérku.“

Massimo ma pevne oblapil a zvrtol sa so mnou tak, že teraz som ja ležala na ňom. Načiahol sa k zemi a prehodil mi cez chrbát prikrývku.

„Dievčatko?“ začudoval sa, hľadiac ma po vlasoch.

„Chcela by som dievčatko, ale pri mojom šťastí to bude určite chlapec. Ak sa vydá v твоjich stopách, zošediviem od strachu.“

Havran sa zasmial a pritúlil sa ku mne.

„Bude mať vlastnú hlavu. Ja sa len postarám, aby mu nič nechýbalo.“

„Výchovné metódy preberieme inokedy.“

Massimo sa odmlčal. Potom ma pevne objal a zaželel mi dobrú noc.

Neviem, ako dlho som spala. Len čo som otvorila oči, schytila som mobil.

„Doriti! Zase som drichmala do obeda. To nie je normálne.“

Obrátila som sa, že zobudím Havrana, ale ten už bol preč. Veľmi ma to neprekvapilo. Chvíľu som ešte vylihovala a keď som sa naplno prebrala, vstala som a šla sa umyť. Po Massimovom návrate som mala zvýšenú motiváciu starať sa o svoj zovňajšok. Zároveň som chcela vyvolať dojem, že vyzerám každé ráno pekne aj bez mejkapu. Zľahka som si namaľovala oči a prečesala vlasy, ktoré mi včera tak geniálne pristihli. V šatníku som vyhrabala džínsové šortky, svetlý sveter s odhaleným ramenom a béžové členkové čižmičky. Kým ešte nemám brucho a vonku je príjemne teplo, nevidím dôvod meniť svoj štýl.

Na chodbe som narazila na Domenica.

„Á, čauko! Nevidel si Oľgu?“

„Vstala pred chvíľou. Práve som objednal raňajky. Hoci obed by bolo asi vhodnejšie slovo.“

„A Massimo?“

„Musel ísť čosi vybaviť. Nemal by byť dlho preč. Ako sa cítiš?“

Oprela som sa o drevené dvere a blažene sa usmiala.

„Och, nádherne... úžasne... dokonale...“

Domenico ma umlčal otráveným gestom.

„Ušetri ma. Aj môj braček ráno celý žiaril. Mňa skôr zaujíma, či ťa náhodou niečo nebolí. Podľa pokynov lekára som ťa objednal ku gynekológovi a kardiológovi, o tretej musíš byť na klinike.“

„Ďakujem, Domenico,“ usmiala som sa naňho a zamierila do záhrady.

Bol teplý deň, spoza oblakov sem-tam vykuklo slnko. Za veľkým stolom sedela Oľga začítaná do novin. Prešla som okolo nej, pobožkala ju na vlasy a posadila sa do kresla.

„Čau, potvora,“ vzhliadla na mňa spoza tmavých okuliarov. „Čo sa tak zubíš? Aj ty fičíš na tých liekoch, čo ja? Úplne ma odpálili, prebrala som sa asi pred polhodinou. Možno má ten doktorcko aj iné poklady.“

„Ja som nadopovaná niečím iným,“ zaškerila som sa.

Oľga si sňala okuliare, odložila noviny a ukotvila pohľad v priestore za mnou.

„Koniec zábavy... Massimo sa vrátil.“

Otočila som sa. Z dverí práve vychádzal Havran a mieril k nám. Pri pohľade naňho mi zostalo horúco. Mal na sebe sivé látkové nohavice a tmavosivý sveter, spod ktorého vytrčal golier bielej košele. Jednu ruku mal zastrčenú vo vrecku a druhou telefonoval. Vyzeral úplne úžasne, božsky. Nemohla som uveriť, že je môj.